

ПЪСЕНЬТА НА ТРИТЪ МОРЕТА

Послушай нощемъ въ морскитъ талази
 Шума на старославни времена,
 Трѣбитъ на пълчища отъ витязи
 И брань подъ непреклонни знамена.
 Морето пѣе пѣсеньта на боя
 Съ безсмъртната и страшна красота,
 То знае, че сърдцето на героя
 Покой намира само въ пѣсеньта.

Морето пѣе съ устрема тържественъ
 На воинство предъ врагъ несъкрушимъ,
 Разказва той за нѣкой царъ божественъ,
 Роденъ съ душа на лъвъ и херувимъ,
 За българската славна епопея
 Написана съ кръвта на цѣль народъ.
 За царство, отъ Карпатско до Егея,
 Подъ скиптѣра на величавъ животъ.

Вълнитъ пѣятъ, тежки и сурови,
 За не една сѣдбовна, тъмна нощъ,
 Когато тихъ въ прегръдкитъ Христови
 Издѣхва нѣкой велемоощенъ вождъ.
 Тогава пламва метеоръ въ ефира
 И възехтява бурното море,
 Че никога героятъ не умира,
 Дори когато слънцето умре.

Морето пѣе, пѣе и Балканътъ,
 Огрява въ унесъ тъмната луна,
 Запъплятъ сѣнки, тръгнаха да бранятъ
 Предѣлитъ на бащина страна.